

RESSÒ DE LA PARAULA

La família sagrada

Essent bisbe d'Eivissa, baixava caminant cada matí des de casa fins al despatx del Bisbat, a primera hora, per uns carrers

de vegades molt costeruts. Sovint em creuava amb una senyora, una mica gran, que pujava carregada amb dues bosses de queviures, panteixant, amb rostre de fatiga, però serè, gairebé somrient. Era una imatge que em venia a la ment en l'oració. Aquella dona semblava que portés tota la família en aquelles pesades bosses i el seu esforç pujant aquelles costes tan dretes, bé podien representar tants sacrificis per tirar endavant els seus.

Des de fa anys les paraules «sacralitzar» o «sagrat», no ens sonen bé. El seu significat de «separat, apartat, reservat per a Déu», xoca amb la nostra sensibilitat vers allò exclusivament humà, allò secular, en definitiva, el que és profà: és el que veiem i el que realment importa. De fet hi ha hagut entre nosaltres, que desitgem fer accessible la fe cristiana al món modern, una tasca o programa denominat «dessacralització».

Aquesta sensibilitat i la tasca que se'n deriva tenen el seu fonament cristià. No precisament perquè obeeixi a una afirmació de l'humà enfront de les coses de Déu, sinó perquè,

d'alguna manera, respon als fonaments de la nostra fe.

Celebrem l'Encarnació i Nadal o naixement de Jesús. Però Jesús, el Fill de Déu, no va néixer en un lloc sagrat, almenys no «oficialment sagrat», com podria ser el Temple. La seva mort també s'esdevingué fora de les muralles de la Ciutat Santa, la Jerusalem elegida. Ell mateix no era un sacerdot que oficiés en el Temple.

El dogma que proclamem els cristians en el Credo, «el Fill de Déu es va fer carn i va néixer de Maria Verge», és a dir, el que celebrem per Nadal, significa, entre altres coses, que tot allò assumit per Ell, per tal de ser ve-

ritablement home, va esdevenir sagrat: tot el que feia, tocava, tenia, era «lloc de Déu i per a Déu». Precisament tot allò més humà i normal: la seva respiració, les seves llàgrimes, el seu menjar, la seva intel·ligència, els seus sentiments, el seu cansament, la seva mirada, la seva veu, etc.

I, naturalment, entre allò humà assumit pel Fill de Déu hi havia la seva família. Des del seu naixement podem reconèixer en una llar normal, com la de Natzaret, una «família sagrada», és a dir, un lloc per a Déu. I, el que és més important, que tot el que fa o viu una família pot ser «lloc de Déu i per a Déu». Bastaria que els

membres d'aquesta família portessin dins, aquest Déu fet home.

¿Per què no considerem «sagrat» parar la taula, preparar l'esmorzar, posar el sou en comú, fer la compra, dedicar un temps a dialogar amb els fills, la relació sexual de la parella, dir bon dia, fer la neteja, rentar la roba, acompanyar al metge a qui està malalt i cuidar-lo, preocupar-se que funcionin els electrodomèstics, acudir a la reunió de veïns, etc.? Tot és sagrat, o pot ser-ho.

Pot ser-ho, en efecte. A l'Església hi ha algunes coses que són indefectiblement «lloc de Déu», o sigui sagrades, com ara, la Paraula de l'Es-criptura o els Sagraments: per això parlem de «Sagrada Escripura» o «Sagrada Litúrgia». En el cas de la família diem que és sagrada, quan l'Esperit de Jesucrist anima la seva existència. Especialment quan la seva manera de conviure és segons l'Esperit. Per això l'anomenem «Església domèstica», «comunitat de vida i d'amor».

Moltes vegades he pregat perquè l'esforç d'aquella mare fos rebut per Déu com a «sagrat», que en mans de Crist es converteixi en sacrifici espiritual dels qui lloen Déu i canvien realment el món.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Les consignes evangèliques

Segons l'informe Foessa sobre exclusió i desenvolupament social a Catalunya, presentat per Càritas Catalunya el mes de febrer del 2015, «el 67% de la població catalana es veu afectada per algun indicador de pobresa i exclusió». A més, «hi ha un 9% de catalans que estan en situació d'exclusió severa».

Hom no pot deixar de preguntar-se: ¿en aquesta nació que cantem i vo-

lem «rica i plena», com és possible una realitat tan dramàtica i per a tantes persones? La resposta ens portaria a considerar factors polítics, economicosocials, globals i, sens dubte, personals, també dels mateixos pobres i exclosos. Però la causa primera de totes, no ens enganyem, respon al capteniment egoista de voluntats, personals o col·lectives, situades a les antípodes de les consignes evan-

gèliques de «donar al qui et demana» (Lc 6,30), «comunicar els propis béns, fins i tot allò necessari» (Lc 21,1-4), «donar sense esperar contrapartida» (Lc 14,12-14), «no acumular riqueses» (Lc 12,16-21), «donar-ho tot als pobres per seguir Jesús» (Mc 10,17-23), «servir Déu i al diner és impossible» (Lc 16,13), etc.

Les consignes evangèliques perennes, tenen la seva explicació

adient a les circumstàncies del segle XXI.

Per exemple: «El diner ha de servir i no governar» (*Evangelii gaudium* 58); «El principi de gratuïtat i la lògica del do, com a expressions de fraternitat, poden i han de tenir espai en l'activitat econòmica ordinària» (*Caritas in Veritate* 36).

Concepció Huerta

ECO DE LA PALABRA

La familia sagrada

Siendo obispo de Ibiza, bajaba andando cada mañana desde casa hasta el despacho del Obispado, a primera hora, por unas calles a veces muy empujadas. Frecuentemente me cruzaba con una señora, algo mayor, que subía cargada con dos bolsas de comida, jadeando, con rostro de fatiga, pero sereno, casi sonriente. Era una imagen que me venía a la mente en la oración. Aquella mujer parecía llevar toda la familia en aquellas pesadas bolsas y su esfuerzo subiendo aquellas empujadas cuestas, bien podían representar tanto sacrificio por sacar adelante a los suyos.

Desde hace años las palabras «sacralizar» o «sagrado», no nos suenan bien. Su significado de «separado, apartado, reservado para Dios», choca con nuestra sensibilidad hacia lo exclusivamente humano, lo secular, en definitiva, lo profano: esto es lo que vemos y lo que realmente importa. De hecho ha habido entre nosotros, que deseamos hacer accesible la fe cristiana al mundo moderno, una tarea o programa denominado «desacralización».

Esta sensibilidad y la tarea que se deriva de ella tienen su fundamento cristiano. No precisamente porque obedezca a una afirmación de lo humano frente a las cosas de Dios, sino porque, de alguna manera, responde a los fundamentos de nuestra fe.

Celebramos la Encarnación y la Navidad o nacimiento de Jesús. Pero Jesús, el Hijo de Dios, no nació en un lugar sagrado, al menos no «oficialmente sagrado», como podría ser el Templo. Su muerte también ocurrió fuera de las murallas de la Ciudad Santa, la Jerusalén elegida. Él mismo no era un sacerdote que oficiara en el Templo.

El dogma que proclamamos los cristianos en el Credo, «el Hijo de Dios se hizo carne y nació de María la Virgen», o sea, lo que celebramos en la Navidad, significa, entre otras cosas, que todo aquello asumido por Él, para ser verdaderamente hombre, se convirtió en sagrado: todo lo que hacía, tocaba, tenía, era «lugar de Dios y para Dios». Precisamente todo lo más humano y normal: su respiración, sus lágrimas, su comida, su inteligencia, sus sentimientos, su cansancio, su mirada, su voz, etc.

Y, naturalmente, entre lo humano asumido por el Hijo de Dios estaba su familia. Desde su nacimiento podemos reconocer en un hogar normal, como el de Nazaret, una «familia sagrada», es decir, un lugar para Dios. Y, lo que es más importante, que todo lo que hace o vive una familia puede ser «lugar de Dios y para Dios». Bastaría que los miembros de esa familia lleven dentro ese Dios hecho hombre.

¿Por qué no consideramos «sagrado» poner la mesa, preparar el desayuno, poner el sueldo en común, ir a comprar, dedicar un tiempo a dialogar con los hijos, la relación sexual de la pareja, dar los buenos días, hacer la limpieza, lavar la ropa, acompañar al médico a quien está enfermo y cuidarlo, preocuparse de que funcionen los electrodomésticos, acudir a la reunión de vecinos, etc.? Todo es sagrado, o puede serlo.

Puede serlo, en efecto. En la Iglesia hay algunas cosas que son indefectiblemente «lugar de Dios», o sea sagradas, como por ejemplo, la Palabra de la Escritura o los Sacramentos: por eso hablamos de «Sagrada Escritura» o «Sagrada Liturgia». En el caso de la familia decimos que es sagrada, cuando el Espíritu de Jesucristo anima su existencia. Especialmente cuando su modo de convivir es según el Espíritu. Por eso la denominamos «Iglesia doméstica», «comunidad de vida y de amor».

Muchas veces he orado para que el esfuerzo de aquella madre fuera recibido por Dios como «sagrado», que en manos de Cristo se convirtiera en sacrificio espiritual, de esos que alaban a Dios y cambian realmente el mundo.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Inici diocesà del Jubileu: entr

Després de l'obertura de l'Any Jubilar, Any Sant o Jubileu de la Misericòrdia que el papa Francesc va solemnitzar el 8 d'octubre a la Basílica de Sant Pere del Vaticà, a cada diòcesi del món es va inaugurar el Jubileu amb l'obertura de la Porta de la Misericòrdia a les respectives catedrals el tercer diumenge d'Advent, 13 de desembre.

A la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat aquest inici jubilar es va materialitzar amb l'obertura de la Porta de la Misericòrdia de la Catedral de Sant Llorenç, i també amb la que s'ha fixat al Monestir de Montserrat, establert pel bisbe Agustí Cortés com a lloc de pelegrinatge i d'indulgència jubilar a la diòcesi.

Quina ha estat la teva impressió?

• He apreciat un gran simbolisme en tota la celebració: l'obertura de la porta que representa Jesús, la processó d'entrada rere el bisbe com a pastor... He gaudit amb els cants i molt especialment, de veure la catedral plena: això omple de goig!

• Molt emotiva. Cada punt de la celebració ple de significat: a l'exterior, la lectura de l'Evangeli, la processó... El fet concret de picar a la porta i veure com s'obre, això només ho havia vist a la tele! M'ha agradat molt de participar-hi.

• Una celebració ordenada, equilibrada, no rígida, molt participada: solemne però no feixuga.

• Sempre hi ha detalls de logística que podrien haver resultat millor, però majorment, la impressió és que tot ha anat força bé. Hi havia 200 cadires afegides a disposició i tothom que va voler va poder seure.

• Magnífica. Recorrent tota la celebració es va poder viure la realitat i el significat de l'Any Sant de la Misericòrdia. Em va agradar l'homília del bisbe Agustí, més que altres vegades.

• No es va fer pesada, tot i ser una cerimònia complexa, si vols dir-ho així. La megafonia va ser bona i això va ajudar a seguir bé cada moment.

• Tot ha resultat bé, gràcies a la col·laboració de moltes persones. Si no fos així, no hauria estat possible.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

El prometatge

El prometatge té relació amb la confiança, la sinceritat, la fiabilitat. Confiança en la vocació que Déu dona, perquè el matrimoni és en primer lloc la descoberta d'una crida de Déu.

El prometatge, en altres paraules, és el temps durant el qual tots dos membres de la parella són cridats a fer una bona feina en l'amor, un treball participat en comú, que busca l'aprofundiment. Es descobreixen conjuntament, és a dir, l'home «aprèn» com és la dona coneixent aquesta dona, la seva promesa, i la dona «aprèn» com és l'home coneixent aquest home, el seu promès. No subestimem la importància d'aquest aprenentatge: és

un bon esforç, i el mateix amor ho exigeix, perquè no és només una felicitat despreocupada, una emoció encantada...

L'aliança d'amor entre l'home i la dona, aliança per a tota la vida, no s'improvisa, no es fa d'un dia per l'altre. No és el matrimoni exprés: cal treballar en l'amor, cal fer camí. L'aliança de l'amor de l'home i la dona s'aprèn i es poleix. Em permeto dir que és una aliança d'artesanía. Fer de dues vides una única vida és també quasi un miracle, un miracle de la llibertat i del cor, confiat a la fe.

L'Església, en la seva saviesa, guarda la distinció entre ser promesos i ser esposos —no és el mateix— especialment a la vista

de la delicadesa i de la profunditat d'aquesta realitat.

S'ha de revalorar el prometatge com a temps de coneixença recíproca i de compartir un projecte. El camí de preparació al matrimoni s'ha d'establir des d'aquest punt de vista, servint-se també del testimoni senzill però intens de cònjuges cristians. I basant-se també en el que és essencial: la Bíblia, la pregària, els sacraments i la fraternitat amb els pobres. Els nuvis que s'hi esforcen creixen tots dos i tot això porta a preparar una bonica celebració del matrimoni d'una manera diferent, no mundana, sinó de manera cristiana!

(Dimecres, 27 de maig de 2015.)

rem en un any de misericòrdia i de gràcia

A la Plaça de la Vila de Sant Feliu de Llobregat, ja des de les 17 h s'anaven aplegant persones, vingudes de diversos indrets de tot el territori del Bisbat. A les 18 h, amb un repic de campanes, va començar l'acte a l'exterior de la catedral. Sobre la tarima preparada, després de la pregària inicial, es va llegir el passatge de l'evangeli de Lluc que recorda l'ovella perduda i trobada amb gran alegria pel bon pastor, i que està representat gràficament al logo de l'Any Jubilar. Es van llegir també els primers fragments de la Butlla d'indició del Jubileu *Misericordiae Vultus* (Jesucrist és el rostre de la misericòrdia del Pare).

A continuació, una breu processó va conduir el bisbe, els preveres i diaques i tot els presents vers la porta principal de la catedral. Arribats al llindar, el bisbe Agustí va aclamar: «Obriu les portes dels justos, entrem a donar gràcies al Senyor», i mentre s'obria la porta va continuar:

«Aquesta és la porta del Senyor: per ella entrem per obtenir misericòrdia i perdó.»

Aquest simbolisme va lluir amb esplendor en l'entrada massiva dels assistents per aquella única porta, de

manera ordenada i fluïda, expressió del poble cristià desitjós de rebre i donar misericòrdia.

Ja dins del temple, l'aspersió amb aigua va fer memòria del baptisme dels cristians. A continuació la celebració va prosseguir com de costum i al final es va invocar la Mare de Déu com a Mare de la Misericòrdia i a la conclusió el bisbe Agustí va impartir la benedicció papal amb la indulgència annexa, per concessió del papa Francesc en ocasió del Jubileu de la Misericòrdia.

Per al bisbe Agustí, la impressió de l'obertura diocesana de l'Any Sant ha estat d'agraïment per la celebració tan participada i viscuda, amb la presència de moltes persones. Junament amb aquest ressò, ha expressat el seu desig perquè tot allò viscut tingui efecte en la vida quotidiana dels cristians durant tot aquest any de gràcia.

Als peus de la Mare de Déu de Montserrat

Al matí del dia 13 es va obrir la Porta de la Misericòrdia al Monestir de Montserrat. A les 11 h, el P. Abat Josep M. Soler que presidia la celebració, va començar l'acte a l'atri de la Basílica amb la proclamació de l'Evangeli i la lectura d'un fragment de la butlla del papa Francesc que convoca el Jubileu. A continuació, seguit de la comunitat benedictina i l'Escolania, es va adreçar cap a la porta per on els fidels accedeixen al Cambril de la Mare de Déu. Allà es va mostrar als fidels presents l'Evangelari i va obrir els batents de la porta.

Aquesta processó va ser l'inici de l'Eucaristia del Diumenge III d'Advent, que també va tenir les particularitats pròpies de l'ocasió i que va acabar, abans de la benedicció de comiat, amb el cant de la Salve montserratina alternada amb la polifonia dels escolans.

Durant tot l'Any Jubilar de la Misericòrdia, la Porta Santa estarà ornada amb la inscripció «*Annus Sanctus, Iubilaeum Misericordiae. 13-XII-15 - 20-XI-16*».

AGENDA

► **Trobada de Taizé a València.** Com cada any la Comunitat de Taizé organitza una trobada de joves en una ciutat d'Europa, com a etapa d'un pelegrinatge de confiança. Aquest any la ciutat de València acollirà aquesta trobada, des de demà 28 de desembre fins a l'1 de gener de 2016. Si no pots anar-hi, pots seguir la informació a www.taizevalencia.es

► **Concert de Nadal.** El Cor de Cambra de Cervelló realitzarà un concert amb motiu de les festes nadalencques el proper 2 de gener, a les 21 h, a la parròquia de Sant Mateu de Vallirana.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Jo 1,5-2,2 / Sl 123 / Mt 2,13-18]. Sants Innocents, mrs. a Betlem i rodalia; santa Dòmina, vg. i mr.; sant Abel, fill d'Adam i d'Eva.

29. □ Dimarts [1Jo 2,3-11 / Sl 95 / Lc 2,22-35]. Sant Tomàs Becket (1118-1170), bisbe de Canterbury i mr.; sant David (s. XI-X aC), rei de Judà i d'Israel i profeta, conqueridor de Sió; sant Tròfim, bisbe.

30. □ Dimecres [1Jo 2,12-17 / Sl 95 / Lc 2,36-40]. Sant Mansuet, mr.; sant Rainer, bisbe; santa Anísia, mr.; sant Felix I, papa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

31. □ Dijous [1Jo 2,18-21 / Sl 95 / Jo 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr.; San-

ta Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

GENER 2016

1. □ Divendres [Nm 6,22-27 / Sl 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Capvuitada de Nadal: Santa Maria, Mare de Déu. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel); Mare de Déu de Begoña; sant Concordi, prev. i mr.; santa Eufrosina, vg.; santa Almaqui, mr.

2. □ Dissabte [1Jo 2,22-28 / Sl 97 / Jo 1,19-28]. Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesarea de la Capadòcia, i sant Gregori Nazianzè (330-390), bisbe de Constantinoble, doctors de l'Església; Mare de Déu, auxili dels cristians;

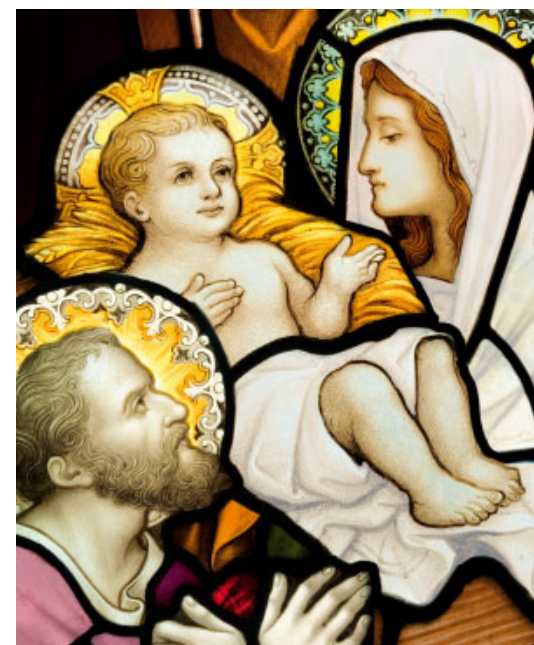
commemoració de la vinguda de la Mare de Déu a Saragossa; sant Macari, abat; sant Isidor d'Antioquia, bisbe i mr.; sant Adelard (753-826), abat, cosí de Carlemany; santa Emma, vg.

3. □ Diumenge vinent, II després de Nadal (lit. hores: 2a setm.) [Sir 24,1-4.12-16 / Sl 147 / Ef 1,3-6.15-18 / Jo 1,1-18]. Sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. v), vg., patrona de París; sant Fulgenci, bisbe (agustinià); sant Daniel, mr.; sant Atanasi (o Tannari), mr.; sant Josep Maria Thomasi, prev. teatí, cardenal; beat Alan de Solminiac, bisbe; beat Ciríac-Elies de Chavara, prev. carmelità.

La Sagrada Família

COMENTARI

Jesús es guanyava el favor de Déu i dels homes

La Saviesa del fill de Sira, llibre d'un mestre de saviesa a Jerusalem als s. III-IV aC, presenta reflexions i sentències fruit de la saviesa que ve de dalt i molt útils per a la vida humana.

La 4a secció de la 1a part parla de l'honor degut als pares, perquè el temor del Senyor implica deures familiars sobretot vers els pares. *Déu no oblidarà la pietat que tens del pare afeblit. Qui honora el pare expia els pecats.*

Després de l'himne a la primacia de Crist en la Creació i en la Redempció (1,15-20) i mostra l'exigència d'adhesió total a Crist (2,6-15), Col dedica el darrer capítol a la vida nova en Crist de tothom qui pel baptisme esdevé *home nou* desfent-se de l'*home vell* que era abans.

Tingueu els sentiments que escauen a escol·lits de Déu: l'amor gratuït de Déu experimentat pel cristià és font i model de l'estil cristià d'amor amb tres actituds concretes molt ben destacades: a) Com a coronament, estimeu-vos, que l'amor tot ho lliga i perfecciona; b) que la pau de Crist regni en el vostre cor; c) que la paraula de Crist tingui estada entre vosaltres en tota la seva riquesa.

L'escena final de l'Evangeli de la infància és un episodi d'adolescència amb la frescor de la primera tradició parlant de Josep i Maria com *els seus pares* sense cap retoc teològic.

Reconegut ja pels àngels, els pastors i els mags, ara Jesús pren la iniciativa i mostra la seva identitat amb precoç i gran intel·ligència; i en la filial relació única amb el Pare. *No sabíeu que jo només podia ser en les coses del meu Pare?* Entre *«les coses del Pare»* no hi ha només la Casa/Temple de Déu sinó també el *guanyar-se el favor de Déu i dels homes* amb la fidelitat a la Paraula de Déu.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 1,20-22.24-28)

El Senyor es recordà d'Anna i va tenir un fill. Li posà el nom de Samuel, perquè era el fill que ella havia demanat al Senyor.

Elcanà, el marit d'Anna, va pujar al santuari de Siló amb tota la família per oferir el sacrifici anual i complir la prometença. Anna no hi va anar. Va dir al seu marit: «Quan hauré desmamat el nen, ja l'hi portaré; el presentaré al Senyor, i que es quedi allà per sempre més.»

Anna s'endugué Samuel a Siló amb un toro de tres anys, mig sac de farina i un odre de vi, i presentà el noi al temple del Senyor. Samuel encara era un nen.

Després d'immolar el toro, presentaren el nen a Elí. Anna li digué: «Senyor meu, ho juro per la vostra vida: Jo sóc aquella dona que un dia vaig pregar aquí mateix, davant vostre. Aquest noi és el que jo vaig demanar al Senyor, i ell me'l va concedir. Per això jo l'hi cedeixo: serà d'ell tota la vida.»

Després es prosternaren allà mateix i adoraren el Senyor.

▶ Salm responsorial (83)

R. *Feliç el qui viu a casa vostra, Senyor.*

Que n'és, d'amable, el vostre temple, / Senyor del univers. / Tot jo sospiro i em deleixo / pels atris del Senyor. / Ple de goig, i amb tot el cor, / aclamo el Déu que m'és vida. R.

Feliç el qui viu a casa vostra / lloant-vos cada dia. / Feliços els qui s'acullen als vostres murs: / emprenen amb amor el camí. R.

Senyor de l'univers, escolteu la meua súplica, / escolteu, Déu de Jacob. / Déu nostre, mireu amb amor el vostre Ungit, / fixeu-vos en el rei que ens protegeix. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 3,1-2.21-24)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és.

Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat.

El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres com ens ho té manat. Si complim el seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I per l'Esperit que ens ha donat coneixem que ell està en nosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 2,41-52)

Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb la peregrinació de Pasqua. Quan ell tenia dotze anys pujava a celebrar les festes com era costum, i passats els dies, quan tothom se'n tornava, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se'n adonessin. Pensant que anava amb altres de la caravana, feren la primera jornada de camí. Al vespre el buscaren entre els parents i coneguts i no el trobaren. L'endemà se'n tornaren a Jerusalem a buscar-lo.

El tercer dia el trobaren al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tots els qui el sentien estaven meravellats de la seva intel·ligència i de les seves respostes. Els seus pares quedaren sorpresos de veure'l allà, i la seva mare li digué: «Fill, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia». Ell els digué: «Per què em buscàveu? No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?». Ells no comprensaven aquesta resposta.

Després baixà amb ells a Nazaret i vivia sotmès a ells. La seva mare conservava tots aquests records en el seu cor. A mesura que Jesús creixia, avançava en enteniment i es guanyava el favor de Déu i dels homes.

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sm 1,20-22.24-28)

En aquells dies, Ana concibió, dio a luz un hijo y le puso de nombre Samuel, diciendo: «Al Señor se lo pedí.»

Pasado un año, su marido Elcaná subió con toda la familia para hacer el sacrificio anual al Señor y cumplir la promesa. Ana se excusó para no subir, diciendo a su marido: «Cuando destete al niño, entonces lo llevaré para presentárselo al Señor y que se quede allí para siempre.»

Ana se quedó en casa y crió a su hijo hasta que lo destetó.

Entonces subió con él al templo del Señor, de Silo, llevando un novillo de tres años, una fanega de harina y un odre de vino. El niño era aún muy pequeño.

Cuando mataron el novillo, Ana presentó el niño a Elí, diciendo: «Señor, por tu vida, yo soy la mujer que estuvo aquí junto a ti, rezando al Señor. Este niño es lo que yo pedía; el Señor me ha concedido mi petición. Por eso se lo cedo al Señor de por vida, para que sea suyo.»

Después se postraron ante el Señor.

▶ Salmo responsorial (83)

R. *Dichosos los que viven en tu casa, Señor.*

¡Qué deseables son tus moradas, / Señor de los ejércitos! / Mi alma se consume y anhela los atrios del Señor, / mi corazón y mi carne retozan por el Dios vivo. R.

Dichosos los que viven en tu casa, / alabándote siempre. / Dichosos los que encuentran en ti su fuerza / al preparar su peregrinación. R.

Señor de los ejércitos, / escucha mi súplica; / atiéndeme, Dios de Jacob. / Fíjate, oh Dios, en nuestro Escudo, / mira el rostro de tu Ungido. R.

▶ Lectura de la primera carta de san Juan (1Jn 3,1-2.21-24)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no le conoció a él.

Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando él se manifieste, seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es.

Queridos, si la conciencia no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Y cuanto pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada.

Y este es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios, y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

▶ Lectura del evangelio según san Lucas (Lc 2,41-52)

Los padres de Jesús solían ir cada año a Jerusalén por las fiestas de Pascua. Cuando Jesús cumplió doce años, subieron a la fiesta según la costumbre y, cuando terminó, se volvieron; pero el niño Jesús se quedó en Jerusalén, sin que lo supieran sus padres. Éstos, creyendo que estaba en la caravana, hicieron una jornada y se pusieron a buscarlo entre los parientes y conocidos; al no encontrarlo, se volvieron a Jerusalén en su busca.

A los tres días, lo encontraron en el templo, sentado en medio de los maestros, escuchándolos y haciéndoles preguntas; todos los que le oían quedaban asombrados de su talento y de las respuestas que daba. Al verlo, se quedaron atónitos, y le dijo su madre: «Hijo, ¿por qué nos has tratado así? Mira que tu padre y yo te buscábamos angustiados.» Él les contestó: «¿Por qué me buscábais? ¿No sabíais que yo debía estar en la casa de mi Padre?». Pero ellos no comprendieron lo que quería decir.

Él bajó con ellos a Nazaret y siguió bajo su autoridad. Su madre conservaba todo esto en su corazón. Y Jesús iba creciendo en sabiduría, en estatura y en gracia ante Dios y los hombres.